

читъ, а тукъ дваждъ. Прадѣдо ви селото е захва-  
наль — нѣка ний да му дадемъ най-умния човѣкъ.

**Хаджи Николина.** А бе то е тѣй, Хаджи.  
Беки менъ не ми е драго. Туку защо се учи тол-  
кова, че косата му взела да пада.

**Хаджи Илия.** То не е отъ учение, жена. Рода  
ни е такъвъ. Я мойта глава! Беки е отъ учение.

**Хаджи Николина.** Пъкъ и дѣто се е отка-  
заль отъ месото, много ми е криво. Ще отслабне.  
Я ти виждъ, че го посвѣтвай. Той може да е  
учень, ама все бащини думи — чуватъ се.

**Хаджи Илия.** Не е май отъ тѣхъ. Малъкъ  
бѣше, че докато го накарамъ да постѣпи за офи-  
церъ видѣхъ и патихъ. Та сега ли?

**Хаджи Николина.** (Погледнала прѣзь прозореца.)  
Ний го диримъ въ градината, а той, гледай, гледай!

**Хаджи Илия.** (Отива до прозореца.) Виждъ го и  
цвѣтя набраль.

**Хаджи Николина.** Кой знай, дѣ е обиваляль.

**Хаджи Илия.** Ранобудникъ. Станаль, наредиль  
книгитѣ си, разходиль се. Кажу, че не му тегли  
сърдце да си бѣде при баща и майка.

*Чува се гласа на Павла:* — Добро-утро ви!

**Хаджи Николина.** И азъ съмъ съгласна, хаджи.  
Веселияка е, Веселияка е въ къщи. (Застанала  
на прозореца усмѣна.) Я го виждъ колеко е пѣргавъ,  
радостень!

**Хаджи Илия.** Азъ ти казахъ, жено. Въ нищо  
нѣма да му се мѣся.

Влиза Павелъ, заруменень, весель съ голѣмъ букетъ въ рѣка.

**Павелъ.** Пакъ добро утро!

**Хаджи Николина.** Добро-утро, Майка. Ами  
защо си подраниль толкози? Пѣтникъ човѣкъ —  
трѣбваше да си поспишь.